

OLÁH KATALIN KINGA

Levélkatonák

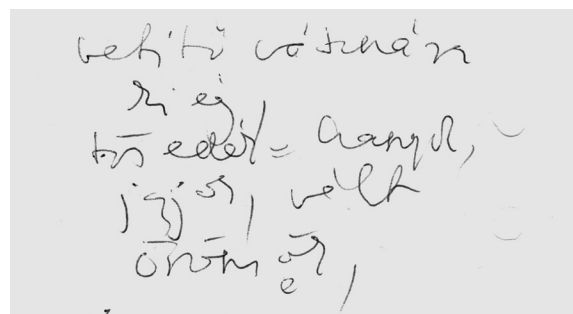
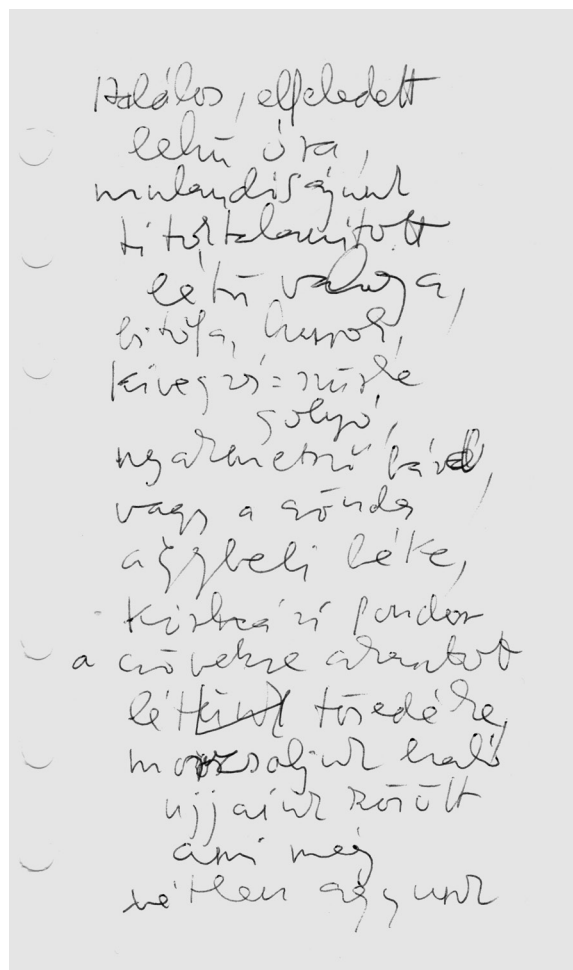
Elszáll gondolata, már nem támaszkodik a földre, csak kering, kering fölötte, elvész a ködbe, majd tisztult időben visszahull a fényel.

Látta a levélkatonákat a nagyra nőtt diófa lombjában, beszélgettek, vagy kiabáltak, veszekedtek, ha fújt a szél. Később egy kutyát is mutatott, ott fent, jobb kézre, az meg ugatott, ha újra szél kapott a lombba. Érezte, hogy közel van, csak nem tudta, mikor, kártyáztunk, olvastunk, a rózsafüzérbe burkolóztunk, s reméltük, hogy mégse.

Gyerekkoromban a Földi Manóról meg az Erdei Manóról mesélt nekünk, le is írta őket, de meséinek kéziratát ellopta egy besurranó tolvaj még a felújításkor. Az is lehet, ha szerencsénk van, hogy a dobozrengetegben megtaláljuk egyszer mégis.

Üzsonnát készített nekünk, hogy vigyük az iskolába, kenyérré kolbászt, vagy füstölt sonkát és krumpelit, paprikát pirított szendvicssütőben. Gyerekkori barátnőm megkívánta szendvicsem, és felajánlotta, hogy cseréljem el az övével. Neki az ő apukája jó olajos rántottás kenyeret készített, mind a ketten elégedetten ettük meg, amit kereskedtünk. Új gyerekszobánkban – a fél tetőtér – mindenki kapott egy kuckót, középre meg Apa terepasztalt készített nekünk. Filctollal három részre osztottuk, bátyám, öcsém és az én országom határait jelölve ki. A fiúknál mindig heves fegyverkezés folyt, készültek nagy háborúkra, ahogy a könyvekben olvasták. Én meghúzódtam mellettük, gondoltam, nem vesznek észre, s akkor nem eshet bajuk miniemberkéimnek. Kis műanyag bácsik, nénik voltak ezek, huszárok, királyok, királynők, indiánok, kovbojok, s még másféle szerzetek is, volt hozzájuk ló, szekér, kastély vagy vár, s ami nem volt, azt megcsináltuk mi magunk. Apám a szomszéd szobában írt csöndben, időnként dongva szavalt magának verseit, hogy elég jók-e már. A terepasztali háborúskodásokat, hogy a civileket ne érje baj, s veszekedés se legyen belőle, úgy tanította, hogy a csatamezőn a katonákkal kell megvívni. A szoba szőnyegére felsorakoztattuk őket egymással szemben, és radírral próbáltuk kidobni a másikat. Egyszer egyikünk, más-szor másikunk dobott, de miután ezt meguntuk, csak kaptak a civilek is ezt-azt, s ha nagy lett a balhé, jött a fakanál.

Reggelente sokszor vállalta az ébresztés kellemetlen feladatát, egy fokkal talán erélyesebben tudta véghezvinni, mint jó Anyánk. Taktikázott is időnként, felhozott kakaót, hogy legyen mivel ébredésre csábítani minket, azért viszont nagyon haragudott, ha a hőtárolós kályhára ültünk kókadozva, mint a fázós madarak. Nem szabad a hőtárolós kályhára ülni, mert tönkremegy, én viszont ordítottam, ha elmaradt a kakaó.

Oláh János kézírata

Klasszikus gyerekkorom a körteszedés, a dzsúdóedzések, az irodalmi estek, a Kilencek, a nagyszülők, Nagyberki, a vörösvári gyümölcsös kapálása-kaszálása jegyében teltek. Autóval jártunk, egy nagy

Wartburggal, majdnem húsz évig. Sokáig nem tudtam, mi alapján tájékozódnak Anyámék, azt gondoltam, a villanydrótok szerint mennek.

Dzsúdóedzésre a HSC-be, Apámmal tartottunk már öt éves korunktól. Rendezett háziversenyeket is év végén, de elvitte testvéreimet és az ügyesebb tanfolyamosokat országos versenyekre is, s ott kiabáltuk egymásnak, hogy „karsi, karsi” (tarts ki). Aztán jött Fickó kutya, nagy séták a Kálváriára, és én elmentem tornázni. Bejártam a városba mindennap, s Apámnak többé nem kellett megharcolni az ébresztéssel, szívesen keltem, csak épp egy órával hamarabb, fél hatkor.

Apám szögelt, festett, kalapált, a szögeket a szájában tartotta, míg sorra nem kerültek, polcokat készített a rengeteg könyvünknek, majd műhelyt, galambdúcot, tyúkólat, teraszhoz palánkot, vagy épp gázórához előszobát ácsolt fából. Megtanított engem, hogy az ecsetet hogyan kell húzni, s hogy csak a végét szabad bemártani a festékbe. Aztán hirtelen változott a rendszer, én felnőttem, Apám végre irodalmi elképzeléseit is kezdhette megvalósítani. Megalapította Édesanyámmal a KÉZirat Kiadót, és belevágott a Remetei Kéziratok megjelentetésébe, saját és hasonló cipőben járó kollégáinak addig kiadatlan munkáival. Könyveket is adott ki, a saját és a kollégák, mint Mezey Katalin, Kolumbán Miklós, Siklós István, Kovács István műveit, de Lackfi János és Majoros Sándor első kötete is itt látott napvilágot. Közben dolgozott végre népművelőként a remetei

kultúrházban is. Majd jött a Magyar Napló huszonkét éve, s ez a Magyar Napló irodalmi havilap és az azonos nevű kiadó irodalmi tevékenységének, szervező-, szerkesztőmunkájának főműve lett.

Utolsó öt évében a Széphalom Könyvműhely, a Magyar Napló Kiadó és az Írott Szó Alapítvány gondozásában, NKA-támogatással megjelenhettek újra korábbi művei cenzúrázatlan, de cizelláltabb formában, valamint új művei is. 2012-ben diagnosztizált betegsége kijózanította, s olyan precíz pontossággal készítette össze, amit még meg akart csinálni, hogy az embert kirázta a hideg. Rengeteg ötlete, nagy tervei voltak, egyik hozta a másikat. Sok mindent meg is tudott valósítani, de ahogy betegsége mondta, írásaiból körülbelül ezer oldal maradt befejezetlen, kiadatlan. Ehhez szeretett volna még egy-két évet, s hogy kicsit velünk lehessen. De a levélkatonák nem jót jelentettek, ahogy az utolsó idők alvás helyetti „úrutazásai” sem. Nekünk biztosan nem, neki – Jézus Krisztus kegyelméből, s keresztye által bizhatunk benne – végül igen. Két legutolsó kívánsága az volt, hogy szeressük egymást, ezután még jobban, és hogy sose felejtsük el őt. Sokszor nézem meg azóta Katona Zsuzsa rendező Oláh Jánosról készített portréfilmjeit. Eddig szinte mindennap láttam őt, most mindennap megnézhetem. Apátok hazajön, mondta az akkor már nem élő édesanyja nekem öt évvel ezelőtt egy álmomban, még mindig hallom, és idén júliusban hazament valóban a „zöld-zöld fák alatt”.

Oláh Katalin Kinga: Édesapámnak, születésnapjára emlékező érem a máriaremetei kilátással
(2002, bronz, átmérője 11,5 cm)